वैशम्पायन उवाच । ततो यथोक्तं द्रोणेन तत्सर्व्वं कृतमञ्जसा । तदवेक्ष्य कुमारास्ते विस्मयोत्फुल्ललोचनाः ।
आश्चर्य्यमिदमत्यन्तमिति मत्वा वचोऽब्रुवन् ॥ कुमारा ऊचुः ॥ मुद्रिकामपि विप्रर्षे शीघ्रमेतां समुद्धर ।
वैशम्पायन उवाच । ततः शरं समादाय धनुर्द्रोणो महायशाः । शरेण विद्ध्वा मुद्रां तामूर्द्ध्वमावाहयत्प्रभुः ।
सशरं समुपादाय कूपादङ्गुलिवेष्टनं । ददौ ततः कुमाराणां विस्मितानामविस्मितः । ५१६५

मुद्रिकामुद्धृतां दृष्ट्वा तमाऊस्ते कुमारकाः । कुमारा ऊचुः । अभिवादयामहे ब्रह्मन्नैतदन्येषु विद्यते । काऽसि कस्यासि जानीमो वयं किं करवामहे ।

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तस्ततो द्रोणः प्रत्युवाच कुमारकान् ।
द्रोण उवाच । आचक्ष्वञ्च भीष्माय रूपेण च गुणैश्च मां । स एव सुमहातेजाः साम्प्रतं प्रतिपत्स्यते ।
वैशम्पायन उवाच । तथेत्युक्त्वा च गत्वा च भीष्ममूचुः कुमारकाः । ब्राह्मणस्य वचस्तथ्यं तच्च कर्म्म तथाविधं ।
भीष्मः श्रुत्वा कुमाराणां द्रोणञ्च प्रत्यजानत । युक्तरूपः स हि गुरुरित्येवमनुचिन्त्य च । ५१७०

अथैतमानीय तदा स्वयमेव सुसत्कृतं । परिपप्रच्छ निपुणं भीष्मः शस्त्रभृतां वरः । हेतुमागमने तच्च द्रोणः सर्व्वं न्यवेदयत् ।
॥ द्रोण उवाच ॥ महर्षेरग्निवेशस्य सकाशमहमच्युत । अस्त्रार्थमगमं पूर्व्वं धनुर्व्वेदचिकीर्षया ।
ब्रह्मचारी विनीतात्मा जटिलो बल्कलाः समाः । अवसं सुचिरं तत्र गुरुशुश्रूषणे रतः ।
पाञ्चाल्यो राजपुत्रश्च यज्ञसेनो महाबलः । द्रव्यस्तहेतोर्न्यवसत्तस्मिन्नेव गुरौ प्रभुः ।
स मे तत्र सखा चासीदुपकारी प्रियश्च मे । तेनाहं सह सङ्गम्य वर्त्तयन् सुचिरं प्रभो । ५१७५
बाल्यात्प्रभृति कौरव्य सहाध्ययनमेव च । स मे सखा सदा तत्र प्रियवादी प्रियङ्करः ।
अब्रवीदिति मां भीष्म वचनं प्रीतिवर्द्धनं । अहं प्रियतमः पुत्रः पितुर्द्रोण महात्मनः ।
अभिषेक्ष्यति मां राज्ये स पाञ्चाल्यो यदा तदा । त्वद्भोग्यं भविता तात सखे सत्येन ते शपे ।
मम भोगाश्च वित्तञ्च त्वदधीनं सुखानि च । एवमुक्ताऽथ वव्राज कृतास्त्रः पूजितो मया ।
तच्च वाक्यमहं नित्यं मनसा धारयंस्तदा । सोऽहं पितृनियोगेन पुत्रलोभाद्यशस्विनीं । ५१८०
नातिकेशीं महाप्रज्ञामुपयेमे महाव्रतां । अग्निहोत्रे च सत्ये च दमे च सततं रतां ।
अलभद्गौतमी पुत्रमश्वत्थामानमौरसं । भीमं विक्रमकर्म्माणमादित्यसमतेजसं ।

पुत्रेण तेन प्रीतोऽहं भरद्वाजो मया यथा । गोक्षीरं पिबतो दृष्ट्वा धनिनस्तत्र पुत्रकान् । अश्वत्थामाऽरुदद्बालस्तन्मे सन्देह यद्विभः ।
न स्नातकोऽवसीदेत वर्त्तमानः स्वकर्म्मसु । इति सञ्चिन्त्य मनसा तं देशं बहुशो भ्रमन् ।
विशुद्धमिच्छन् गाङ्गेय धर्म्मोपेतं प्रतिग्रहं । अन्तादन्तं परिक्रम्य नाभ्यगच्छं पयस्विनीं । ५१८५
अथ पिष्टोदकेनैनं लोभयन्ति कुमारकाः । पीत्वा पिष्टरसं बालः क्षीरं पीतं मयाऽपि च ।
ननर्त्तोत्थाय कौरव्य हृष्टो बाल्यादिमोहितः । तं दृष्ट्वा नृत्यमानन्तु बालैः परिवृतं सुतं ।
हास्यतामुपसम्प्राप्तं कश्मलं तत्र मेऽभवत् । द्रोणं धिगस्त्वधनिनं यो धनं नाधिगच्छति ।
पिष्टोदकं सुतो यस्य पीत्वा क्षीरस्य तृष्णया । नृत्यति स्म मुदाविष्टः क्षीरं पीतं मयाऽप्युत ।